

O Z V Ě N Y Z E S A N F R A N C I S C A

Od počátku vlny sanfranciských skupin uplynulo už téměř celé desetiletí. První zmínky o Jefferson Airplane, Big Brother and The Holding Company, Country Joe And The Fish, Quicksilver Messenger Service, Grateful Dead a ostatních skupinách bizárních jmen, které časem získaly punc legendárnosti, začaly probleskovat roku 1966. Tehdy se stalo San Francisco nejplodnějším rockovým městem na světě. Mnoho umělců, kteří byli při tom, získalo později světovou pověst a skupina Big Brother and The Holding Company například představila publiku tehdy ještě neznámou zpěvačku Janis Joplinovou. Ve třech následujících letech zde vzniklo mnoho vynikající hudby - ale po čase kouzlo vyprchalo a tvorba ztratila svěžest. Z celé plejády původních sanfranciských skupin působí dnes už jen Jefferson Airplane a Grateful Dead - ostatní se buď rozpadly nebo podstatně změnily obsazení.

Přesto se zdá, že stará atmosféra neodumřela úplně. Stará pouta mezi hudebníky zůstala - a tak se občas někteří sejdou ve studiu a natočí album. Zvláště aktivní byli členové Jefferson Airplane. Zpěvák Marty Balin, který před časem skupinu opustil, vydal nedávno své první sólové album - Bodacious. Další dva vokalisté Jefferson Airplane - Paul Kantner a Grace Slicková - vydali po několika samostatných deskách album, na kterém spolupracoval bývalý basista skupiny Quicksilver Messenger Service David Freiberg. Objevilo se i několik sólových desek členů Grateful Dead. Studio, které si před dvěma lety nechal na svém ranči postavit bývalý bubeník tohoto souboru Mickey Hart, bylo od svého vzniku stále v provozu. Hart zde spolu s nejménovanými sanfranciskými hudebníky natočil album Rolling Thunder; na desce, kterou právě dokončil, s ním spolupracoval David Freiberg a Barry Melton, bývalý sólový kytarista skupiny Country Joe.

x,x

N E N E C H T E S I U J Í T :

16. června v 16⁰⁰ koncertně vystoupí v přírodním amfiteátru v Telčicích jedna z našich špičkových skupin, bratislavské COLLEGIUM MUSICUM. Jelikož se koncert koná ve velkém přírodním divadle, nemusíte mít obavy, že se na vás nedostanou lístky.

,xx

SOUND - vychází nepravidelně. Toto číslo vyšlo dne 1. června 1974
ročník IV, číslo: III
náklad: 8 výtisků
UNDERGROUND SOUND PRODUCTION.

Z historie přeloučského beatu:

F O N O T É K A

/Speciální příspěvek pro náš časopis od disc-jockeje Pavla Šlechty/

Jsou lidé,
kteří mají rádi hudbu,
a proto ji . . . . . provozují.

Jsou lidé,
kteří mají rádi hudbu,
a proto ji . . . . . neprovozují.

A jsou lidé /můj případ/
kteří mají rádi hudbu,
a přesto ji . . . . . provozují.

Působivý citát z knihy Jiřího Suchého "Sto povídek aneb nesplněný plán", mne také přiměl k tomu, abych se zamyslel nad vlastním postojem k hudbě, přesněji k moderní hudbě.

Ne, nelekejte se, že Vám v následujících řádcích bude nějaký rádoby hudebník místního formátu přibližovat svoji kariéru počínající fotografií strapatého dítěte v krátkých kalhotkách pod obrazem Bedřicha Smetany s houslemi v rukou a končící již méně atraktivním snímkem metrákového basbombardonisty v hasičské kutálce. Takový příběh neočekávejte, i když je možná v něčem shodný, ale zatím nekončí sto kilovou vahou a tomu odpovídajícím věkem.

Nevím jak vy, ale stejně jako smyšlená postava předcházejícího příběhu jsem i já začínal u houslí. Rodiče to vydrželi rok! Po tomto uvedení na hudební scénu jsem dva roky navštěvoval hodiny kytary, s kterou jsem vyrůstal prakticky od mládí, ale tím také další prohlubování mého "talentu" skončilo /toto jsem zase nevydržel já/. I přes tyto zjevné neúspěchy mne stále něco k hudbě táhlo. Můj vztah samozřejmě zvyšovaly a prohlubovaly pořady Čs. rozhlasu, který ovšem omezoval můj hudební rozhled na okruh domácí tvorby, takže jsem se snažil různými způsoby poslouchat i hudbu ze zahraničí.

Můj dlouholetý přítel a konečně můj nejbližší spolupracovník V. Vilím sice nikdy neoplýval dokonalým hudebním sluchem a již vůbec ne citovým sklonem k hudbě, ale zato jako jeden z prvních vlastnil magnetofon. /A jsme u toho, k čemu se tak dlouho prokousávám./ Zpočátku to byly nahrávky z rozhlasu, televize a později ze zahraničních desek. Zde jsem se poprvé podrobněji seznámil s beatovou hudbou a stal se jejím obdivovatelem. Řeknete si, celkem běžný případ a do okruhu takto "postizených" zahrnete i sebe.

Jenže s vývojem techniky přišla stereofonie a můj přítel Vilda okamžitě realizoval tento druh reprodukované hudby. Byl to vlastně jen starší bratr /student vysoké školy elektrotechnické/, který se zasloužil o postupné rozšíření domácího reprodukcijního zařízení do větších měřítek.

V té době jsem dokončil povinnou školní docházku a stal se středoškolským studentem. Jak to tak bývá, uspořádali jsme I. večírek naší bývalé devítky. Vyvstal problém, jak se budeme na tomto setkání po dvou letech bavit. Můj přítel i já jsme dlouho neváhali a nabídli svou pomoc. A tak jsme jednoho nedělního červnového odpoledne r. 1973 stáli v sále hostince "U Krejzlů" za třemi sesunutými stoly, na kterých byly dva magnetofony, zesilovač, malý mixážní pult a mikrofon ve chvějících se rukouš /mých /.

Tím to vlastně všechno začalo, o prázdninách v témže roce to byla fonotéka v n. p. TESLA Přelouč, kterou pořádala při výroční sčítce ZO SSM. Později i sjezd absolventů SPŠ elektrotechnické v Pardubicích, kde jsme působili též jako zvuková kulisa. Na těchto akcích jsme stále jen váhali, zda podniknout něco víc a hlavně jsme sbírali základní zkušenosti a potýkali se s různými problémy všeho druhu.

Po prázdninách /1973/ se nám naskytla první možnost, jak se představit širšímu okruhu veřejnosti. Místní gymnasium již dříve pořádalo diskotéky a prostřednictvím naší bývalé spolužačky H. Dvořákové nás "angažovalo".

I. fonotéka - zakouřené prostředí sálu v hostinci "U Krejzlů" /pro nás nic nového/ a občasné mezery v komentáři a v reprodukováných skladbách byly charakteristickými rysy našeho hudebního show. I přes tyto nedostatky měla fonotéka celkem úspěch. V té době naše technická vybavenost již zahrnovala barevnou hudbu, používání barevných reflektorů a co hlavní - chuť do práce, kterou nám toto veřejné vystoupení dalo. S barevnou hudbou a reflektory přišel též náš obsluhovač světel - honosněji světelný technik Míra Šimák, jinak dobrý kamarád a vhodný idol pro dívky.

Touto fonotékou také skončila naše spolupráce s gymnasiem, které nám věnovalo alespoň hezký zmatek v předvečer další fonotéky, která se měla konat ještě pod jeno patronací a kterou nám v poslední chvíli odřekli. Trn z paty nám vytáhl Svaz žen, jehož členky s ochotou pomohly a neváhaly se společně s mladými posadit do jedné místnosti a pokusit se alespoň trochu pochopit, jak se mládež baví. Tato fonotéka měla premiéru v sále "Záložny". Zde již naše snažení nabylo konečné podoby. Koncepce pořadu se prozatím ustálila na tomto složení: poslechová část, kde se snažíme o průřez moderní hudbou tak, že v každém programu přehráváme k poslechu celou desku - a taneční část, kde uvádíme skladby našich i zahraničních skupin. Celý program trvá 4. hodiny.

V listopadu 1973 jsme uskutečnili dlouho připravovaný "zahraniční" zájezd. Vesnička Malé Výkleky nás vůbec nevítila slavobránou, natož chlebem a solí, ale naopak nedůvěrou v naše kvality. Jen pár nadšenců z místní organizace SSM ochotně pomohlo v přípravě večera. A tady se poprvé objevilo v poslechové části promítání diapozitivů. Jenže kosa padla na kámen, jak říká jedno staré české přísloví. Do poslechové části jsme zařadili hodnotnou LP Herbieho Manna "Memphis Underground", která ovšem u vesnické mládeže vychované kazetovými magnetofony a pochybnými názory na moderní hudbu, naprosto propadla /pouze zástupci časopisu SOUND byli spokojeni/. O přestávce dokonce za mnou přišel mladík v podnapilém stavu a bez dlouhého přemýšlení mi řekl: "A teď zahrajete něco o vod těch Blek Sabatů pro magnáty z Volče nebo místo barevné hudby budete mít pulitrovou. Vtipně řečeno, ovšem mě moc do smíchu nebylo.

SPORTOVNÍ OZVĚNY

Ve všech předních listech na celém světě je poslední strana věnována sportu. Jelikož SOUND je také přední světový list, je tomu zde podobně.

ZÁPAS STOLETÍ

Barevné, poutavé plakáty oznamovaly široké veřejnosti, že dne 27. května se uskuteční zápas století v kopané mezi HAIRY COMPANY a DLASK'S BOYS. A skutečně, hřiště TJ Tesla Přelouč bylo svědkem nevídaného sportovního zážitku. Každého překvapila útočná hra Dlask's boys, krásné góly, transparenty a vlajky podporující Hairy Company a hlavně fakt, že "vlasatci" vydrželi v pohybu celých 90. minut - což je hezký výkon. Přestože návštěva byla dobrá, jistě se všichni zájemci nemohli dostavit - pro ně je určen stručný výčet faktů z utkání:

V 17.10 hod byl na hřiště dopraven soudek piva - odměna pro vítěze i poražené. Zde je nutno vyzdvihnout olympijskou myšlenku - není důležité vyhrát, ale zúčastnit se. A podobných krásných projevů kamarádství bylo v zápase více, např. připalování si cigaret od hráčů soupeřícího celku, atd.

Jak šly minuty: 00. rozrůh do hry vnesli "vlasatci" svými krásnými triky s číselným označením, které umožňovalo dobrou orientaci divákům /to, že čísla byla jiná na hrudi než na zádech lze promínout - díky za nápad./

10. min - Áda Pecháček z blízka - 1:0 pro Dlask's boys; 14.min - nebezpečnou akci vyřešil brankář Černík; 17. min. Ryba /kapitán Hairy Company/ z těsné blízkosti neproměnil; 23. min - tvrdá střela Kašpara /HC/ těsně vedle; 25.min - Áda /DB/ vzdal; 27. min - Pokorný hlavou 2:0; 30. min. - Stehno /DB/ lehce 3:0; 31. min - změna brankáře v celku Hairy Company; 45. min - konec I. poločasu.

II. poločas:

10. min - Kašpar /HC/ v nepřehledné situaci vsítíl - gól neuznán, rozhodčí nařizuje desítku - Adámek /HC/ proměnil- 3:1; další minuty byly ve znamení neplodných útoků Hairy Company; 19. min - nedáš, dostaneš - Pokorný /DB/ 4:1; 23. min - sólový útok jednoho z Dlask's boys, brankář ji chytil /do nosu/, otřesen pokračuje v zápase; 25. min. - Vlasák /ml/ z 1/2 m nad; 29. min. přihrávku po brankové čáře usměrnil J. Vlasák /ml/ 5:1; 31. min - Jan po opakované narážečce s Vaňou, 5:2; 34. min. Jan z těsné blízkosti břevno; 35. min - pátý gól psychicky zlomil Hairy Company; 40. min Vlasák J./ml/ po přihrávce Stehna upravil na konečných 6:2.

Se závěrečným hvizdem rozhodčího "Stika" si někteří vyměnili trikoty a já jsem požádal kapitán týmu vítězů, Milana Vlasáka o několik slov, bezprostředně po zápase.

JAK SE CÍTÍTE PO DEVADESÁTI MINUTÁCH HRÝ ? - 60. by stačilo.

JAK JSTE SPOKOJEN S VÝKONEM SVÉHO DRUŽSTVA ? - Jsem spokojen, všichni hráli dobře.

SESTAVA, S KTEROU JSTE DOSÁHLI VÍTĚZSTVÍ ?

Olašák

Jakubík, Kačírek, Štruml /Pecháček/
Vlasák J, Pleskot, Pokorný J, Vlasák M,
Tamchyna ml, Stehno, Wolf.

Závěrem nutno dodat, že tímto zápasem zdaleka nic nekončí. Vítězní Dlask's boys čekají na přemóžitele a Hairy Company/dříve Black Sabbath/ trénují a čekají dalšího soupeře.